

† MACARIE
EPISCOPUL
EPISCOPIEI
ORTODOXE ROMÂNE
A EUROPEI DE NORD

FELICITARE ȘI PASTORALĂ
LA ÎNVIEREA DOMNULUI

CU DOR DE ÎNVIERE,
SĂ NE ÎNTOARCEM LA
DRAGOSTEA DINTÂI
PENTRU HRISTOS!

STOCKHOLM, 2017

Icoana Mântuitorului Iisus Hristos – Marele Arhiereu (sec. al XIX-lea)
de la Centrul Episcopal din Stockholm

Coperta I: Icoana împărătească a Mântuitorului Iisus Hristos din
iconostasul Paraclisului Centrului Episcopal din Stockholm

Preaiubiții mei,

Hristos a înviat!

*Cu dragoste și dor îmi îndrept gândurile
inimii mele către voi toți, oriunde vă aflați
acum, îndemnându-vă, părintește și frățește,
să mănecăm cu mănecare adâncă spre Hristos,
Cel Care ne așteaptă cu brațele deschise pe
Cruce, pentru a ne dărui îmbrățișarea Învierii!*

Al Vostru Slujitor, Frate și Prieten,

*+ Părintele Episcop Macarie Drăgoș
al Europei de Nord*

ANUL OMAGIAL AL SFINTELOR ICOANE,
AL ICONARILOR ȘI PICTORILOR BISERICEȘTI ȘI
ANUL COMEMORATIV JUSTINIAN PATRIARHUL
ȘI AL APĂRĂTORILOR ORTODOXIEI
ÎN TIMPUL COMUNISMULUI

2017

Patriarhul României Justinian Marina îl trimite pe preotul profesor Alexandru Ciurea la Stockholm, unde, în 1971, întemeiază prima parohie românească din Scandinavia, reprezentare în stil iconografic din Paraclisul Centrului Episcopal din Stockholm, detaliu

† MACARIE
EPISCOPUL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A EUROPEI DE NORD

PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI

CU DOR DE ÎNVIERE,
SĂ NE ÎNTOARCEM LA DRAGOSTEA
DINTÂI PENTRU HRISTOS!

EDITURA
FELICITAS

STOCKHOLM, 2017

† MACARIE,

**Din harul lui Dumnezeu Episcop al românilor
ortodocși din Europa de Nord,**

**Preacucernicului cler, Preacuviosului cin monahal și Preaiubiților credincioși și credincioase,
sfântă îmbrățișare pascală și salutul binecuvântat
„Hristos a înviat!”**

**Iubiți frați și surori în Hristos,
Cel Răstingit și Înviat,**

Iată, răbdarea și nevoința Postului Mare își află răsplata în bucuria Învierii, împărtășită acum de întreaga suflare dreptcredincioasă. Deși mulți socotesc, poate, că bucuria Învierii este subînțeleasă, gândul

meu este că, pentru a o trăi cu adevărat, este nevoie de un examen interior, de conștientizarea stării noastre sufletești în lumina acestei „*sărbători a sărbătorilor și praznic al praznicelor*”. Reflectând la cele spuse, gândul meu se îndreaptă, cu bucurie și nostalgie, totodată, la una dintre cele mai dragi amintiri pe care le păstrez din copilărie și adolescență: prăznuirea Paștilor pe plaiurile mele natale.

Satul meu din județul Bistrița-Năsăud, Spermezeu, unde trăiesc părinții mei, la poalele Munților Țibleș, se învecinează cu altele două mai mici, Sita și Hălmășeu, încorporate în comuna Spermezeu. Pe atunci, așa cum se întâmpla în numeroase alte locuri din țară, nu toate satele aveau preotul lor. Unul singur trebuia să se descurce și să îndeplinească nevoile duhovnicești ale locuitorilor din cele trei sate. Acesta era și este până azi în apostolatul jertfelnic, Părintele Teodor Mureșan. În perioadele liturgice „obișnuite”, lucrul era mai lesne de făcut, dar ce să te faci de Înviere, când oamenii nu concepeau să nu aibă preot și să nu primească lumina de Paști de la altarul bisericii lor?!

Ce altceva decât să te împarți tuturor. Și aceasta a fost, ani la rândul, lucrarea Părintelui Teodor în noaptea de Înviere, la care am avut și eu fericitul prilej să particip însoțindu-l la fiecare Paști. Pentru a mulțumi sufletele din toate cele trei sate, ne adunam împreună cu Părintele Teodor în una dintre cele mai frumoase peregrinări de

noapte. Începeam Utrenia Învierii la miezul nopții în centrul comunei, la Spermezeu, apoi urcam pieptiș spre Sita, pentru a împărtăși oamenilor lumina de Paști, după care, în zorii zilei ne îndreptam spre Hălmăsău. Parcă eram asemenea mironosițelor care se grăbeau să ajungă la mormântul Mântuitorului. Așa ne simțeam, zorind să ajungem cât mai degrabă la altarul euharistic care este mormântul Învierii...

Drumul spre Hălmăsău era mai lung și trecea printr-o zonă împădurită. Ne făcuserăm un obicei, aproape un ritual din a face câte un popas și a asculta natura. Întotdeauna Părintele Teodor oprea mașina la Răstignirea (Troița) de la Joampe, un loc din inima pădurii și, după un moment de tăcere, ne atrăgea atenția: „*a început liturghia cosmică a Paștilor*”. Într-adevăr, în fiecare noapte a Învierii, întreaga creație era toată un cântec, așa cum nu simțeam în nicio altă noapte sau zi, în codrii țibleșeni, ca și în această sfântă noapte.

Odată ajunși înapoi la Spermezeu, slujeam cu mare bucurie și însuflețire Dumnezeiasca Liturghie în mijlocul credincioșilor înveșmântați în portul românesc tradițional, înnoit la fiecare Paști, în care predomină albul pascal. Pentru noi, Paștile abia începeau. Întreaga zi era o sărbătoare continuă, cu obiceiuri din vechime care făceau ca noțiunea de *liturghie după liturghie* să aibă un conținut concret. Flăcăii, în Ziua Învierii, trăgeau neîncetat clopotele și băteau toaca. Tinerele înconjurau

biserica și făceau „podul”, intrând, apoi, cu rândul, în lăcașul de închinare. Simțeam în moduri foarte vii și concrete cum creația și comunitatea trăiau, continuu și plenar, marele praznic al Învierii.

Preaiubiții mei,

Din copilărie am rămas cu deprinderi și învățăminte care îmi îndrumă misiunea și slujirea aici unde am ajuns, peste ani, în țările nordice. Astfel, am învățat că nu e bucurie mai mare, pentru slujitor, decât a sluji Paștile împreună cu cei care-l așteaptă, dorindu-L pe Hristos Lumina lumii. Urmând îndemnul încurajator al Mântuitorului din Evanghelie: *„Nu vă voi lăsa orfani; voi veni la voi.”* (Ioan 14, 18), mă străduiesc să nu slujesc Paștile în același loc, aici în întinsele ținuturi scandinave, ci caut să ajung de Înviere în comunități diferite, la cât mai mulți frați pribegi. Iar acum, la Paștile de anul acesta, am ajuns în insulițele de români care se află departe, dincolo de Cercul Polar, în Norvegia.

Voi, cei puțini, risipiți pe aceste meleaguri îndepărtate, neavând deocamdată un preot, vă gândeați că veți petrece încă o Înviere fără lumina euharistică. La început de Post Mare, când v-am adunat în jurul altarului, mi-ați spus cu amărăciune: *„Nu vom avea preot de Paști”*. Cu nădejde, v-am răspuns: *„Nu veți avea*

preot, însă veți avea de Paști un episcop slujitor!", iar acum cu inima plină de bucurie sfântă, sărbătorim laolaltă Paștile, așa cum am moștenit de la Sfinții Apostoli și de la Sfinții Părinți ai Bisericii, așa cum am primit de la moșii și strămoșii noștri, cu bunăcuviința prăznuirii. De aici, din cel mai îndepărtat loc de slujire al țărilor nordice, de dincolo de Cercul Polar, acum de Înviere, transmitem, din adâncul inimilor noastre, binețele Paștilor și salutul pascal: „*Hristos a înviat!*” care dorim să răsunе spre frățiile voastre, preoți și credincioși, de-a lungul și de-a latul Scandinaviei, dar și în toate părțile lumii și, desigur, pretutindeni acasă, în iubita noastră țară România.

Praiubiți fi și fiice sufletești,

Așa cum v-am spus, din fragedă vârstă am învățat să caut și să admir liturghia cosmică, participarea întregii creații la Taina Crucii și a Învierii, ca un răsunset continuu al clopotelor. Pentru aceasta e nevoie doar să ne oprim, măcar pentru o clipă, lângă o Troiță (Răstignire), la umbra luminoasă a Crucii pe care o avem fiecare de purtat, retrăgându-ne din zarva gândurilor lumii și căutându-l, „*de noapte mânecând*”, pe Hristos înviat în inimile noastre. Mai profund decât toate, îmi aduc aminte cu nostalgie de Paștile copilăriei pentru că,

Doamnel, cu câtă dragoste aşteptam prăznuirea, simţind cum „*ardea în noi inima noastră*” (Luca 24, 32) de bucuria întâlnirii cu Cel Răstignit şi Înviat, cu Cel care a spus ucenicilor Săi: „*cu dor am dorit să mănânc cu voi aceste Paşti*” (Luca 22, 15).

Acest dor împărtăşit, această ardere a inimii faţă de Hristos este „*lucrul care trebuie*” pentru a dobândi „*partea cea bună*” a bucuriei Învierii. Roboteala şi strădania noastră de a pregăti casa şi de a avea masă de sărbători este bună, căci face şi ea parte din bucuria praznicului, însă, dacă lipseşte dorul şi dragostea de Hristos, va fi doar încă un scurt moment de „vacanţă”, după care ne vom întoarce, neschimbaţi, la aceeaşi rutină a alergăturilor şi a grijilor vieţii. Fiecare dintre noi, botezat de mic copil, are propria sa experienţă a „convertirii”, adică a întoarcerii către Dumnezeu. Fiecare dintre noi, devenind mădular conştient al Bisericii, păstrează luminoasa amintire a acelui Paşti personal, în care am simţit cum ne copleşeşte Hristos cu dragostea Sa care prinde viaţă, iubind şi sălăşluind în inima noastră. Au venit, apoi, pentru fiecare dintre noi, încercările, greutăţile vieţii, mulţimea fărădelegilor, vremurile rele, propriile delăsări din viaţa duhovnicească.

Hristos cunoaşte răbdarea şi stăruinţa noastră în necazuri, ştie că nu ne-am lăsat, ci ne-am ostenit să ţinem cele moştenite de la înaintaşi. Nu este, însă, de ajuns. Pentru că, în timp ce ne osteneam, aproape

nebăgând de seamă, „*dragostea noastră cea dintâi*” (*Apocalipsa* 2, 4) față de Hristos a început să se răcească. Or, la această „*dragoste dintâi*” vă chem să ne întoarcem, împreună, cu pocăință și cu dor, pentru a topi răceala ce ne-a cuprins, pentru a înlătura distanțele dintre noi și Dumnezeu, dintre noi și aproapele nostru, pentru a evita înrâncenarea, tensiunile, vrajbele ce se iscă în mijlocul nostru. La această „*dragoste dintâi*” să ne întoarcem, așadar, pentru că doar așa vom putea trăi, cu adevărat, bucuria Învierii: păstrând viu focul dragostei pe care Hristos a venit să-l arunce pe pământ (*Luca* 12, 49).

Însoțindu-vă cu gândul, pe fiecare dintre voi și rugându-mă Preamilostivului Dumnezeu să vă miluiască și să vă binecuvânteze lucrarea și viețile, vă doresc ca rostul vieții și casa voastră să fie așa cum cerea, în rugăciunea Crucii, bunica mea Parascheva:

*„Sfântă Cruce armă tare,
Feri-mă de supărare;
Sfântă Cruce armă dulce,
Fii cu mine încotro m-oi duce;
Sfântă Cruce a lui Hristos,
Să-mi fii mie de folos.
Cruce-n casă, cruce-n masă,
Cruce în toți patru cornuri de casă.
Dumnezeu îi cu noi la masă,
Maica Sfântă-i la fereastră,*

*Îngerii împrejur de casă,
Maica Sfântă îi cu poala întinsă
Și pe noi toți ne cuprinsă.
Cruce în patul nost,
Dumnezeu îi la capul nost,
Dumnezeu ne-o apărat,
De vrăjmașul necurat,
De șarpele înveninat,
De iadul întunecat.
Cruce Sfântă, adormi-mă,
Maică Sfântă, acoperi-mă,
Înger bun, trezește-mă,
Doamne, mântuiește-mă. Amin!”*

Hristos a înviat!

**Cu binecuvântare și dragoste părintească,
al vostru fierbinte rugător către Domnul
și de tot binele voitor,**

† Părintele Episcop Macarie Drăgoi

*Data în Reședința noastră episcopală din Stockholm,
la Praznicul Învierii Domnului, în anul mântuirii 2017.*

Crucea din lemn care a străjuit, în 2008,
micul Paraclis Episcopal din Stockholm
al nou înființatei Episcopii a Europei
de Nord și bedernița brodată cu
Crucea Nordului